

РЕШЕНИЕ

№ 25310

гр. София, 29.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Петър Савчев**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8981** по описа за **2024** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на А. А. С., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. А. Т. срещу решение № 3643 от 08.08.2024 г., постановено по АНД № 2669/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 147 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-033548/16.01.2024г., издадено от Началник Група към ОПП - СДВР, с което на касатора за нарушение чл.174 ал. 3 ЗДвП са наложени административни наказания, както следва: по чл.174, ал.3, предл.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ - глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца и по чл.174, ал.3, предл. 2 ЗДвП – глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца. В касационната жалба решението на СРС се оспорва поради твърдяно нарушение на материалния закон и допуснато

съществено процесуално нарушение. Обоснова се, че съдът неправилно е приел, че наказателното постановление отговаря на изискванията за форма, тъй като в него липсвала точна и правилна законова квалификация на нарушенията, за които е ангажирана отговорността на А. С., което ограничавало съществено правото му на защита и не му позволявало да разбере точно за какво нарушение се налага съответното административно наказание. Твърди се, че административният орган е описал фактическа обстановка, в която е отразил, че А. А. С. отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство, какъвто състав на нарушение не се съдържа в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и на второ място - не била налице и хипотезата на неизпълнение на предписание за медицинско изследване, тъй като в АУАН и в НП било посочено единствено, че е издаден талон за медицинско изследване, т.е. нито една от двете хипотези на чл.174, ал. 3 от ЗДвП не е била отразена като нарушение, както в АУАН, така и в НП, което водило до извода, че на А. С. е вменено нарушение на норма, за което не са изложени данни в обстоятелствената част на АУАН и НП. Излагат се доводи, че съдът не е положил необходимите усилия за разкриване на обективната истина и за изясняване на фактическата обстановка, тъй като не е установил фактическата истина, което било нужно с оглед постановяване на съдебно решение. Твърди се, че е разпитан единствено свидетеля Е. Д., който е част от втория екип пристигнал по късно на мястото на проверката, без да разпита свидетелите на АУАН серия ГА Акт № 1100023 - П. Б. Д. и С. М. С. - двамата полицаи, които са извършили проверката. Сочи се, че е налице явно противоречие между описаната фактическа обстановка в АУАН и показанията на актосъставителя Е. Д. в откритото съдебно заседание по делото, доколкото в показанията си отбелязал, че със своя колега С. са пристигнали около полунощ на мястото на извършената проверка, а в самият АУАН е записано 03:15 ч. като час на извършване на проверката. Прави се искане съдът да се отмени решението и потвърденото с него НП. В условията на евентуалност - делото да се върне за ново разглеждане на нов състав на СРС. Претендират се разноси пред двете инстанции.

Ответникът - Началник група в СДВР-ОПП чрез процесуален представител оспорва касационната жалба и моли решението да бъде оставено в сила. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна и моли съда да върне делото за ново разглеждане.

Административен съд София-град, X-ти касационен състав, при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши касационна проверка на обжалваното решение, с оглед наведеното с жалбата касационно основание и правомощията си по чл. 218, ал.2 от АПК, установи следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

За да постанови оспореното решение СРС е приел за установено следното: На 30.12.2023 г. около 03:15. в [населено място], по ул. Лъвски рид с посока на движение от ул. К. към [улица], жалбоподателят А. А. С. управлявал личния си лек автомобил с регистрационен номер С.. При изпълнение на служебните си задължения на горепосоченото място по [улица] пред № 4, полицейски екип при 06 РУ - СДВР спрял за извършване на проверка процесния лек автомобил. При проверката била установена самоличността на водача на автомобила А. А. С. и тъй като в хода на същата полицейските служители усетили миризма на алкохол от водача, извикали екип на ОПП – СДВР. На място се отзовали свидетелите Е. Д. и Н. С. - на длъжност мл. автоконтрольори в СДВР - ОПП, които предложили на водача на лекия автомобил да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство "Drug Test 5000", както и да бъде тестван за наличието на употреба на алкохол с техническо средство "Alcotest dragger 7510", но последният отказал и двата теста.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН серия ГА Акт № 1100023 от 30.12.2023г. за нарушение на чл.174, ал.3, предл.1 и 2 от ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН, началникът на група в отдел „Пътна полиция“ СДВР издал обжалваното пред СРС наказателно постановление, с което на А. С. на основание чл.174, ал.3, предл.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца и на основание чл.174, ал.3, предл. 2 ЗДвП – глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

За да постанови решението си, въззивният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства и събраните гласни доказателства. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна вменените му две отделни административни нарушения по чл.174, ал.3 ЗДвП, а при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер да са затруднили правото на защита на наказаното лице. Съдът е обосновал извод, че не е накърнена възможността на въззивника да възприеме, че се касае именно за две нарушения - първото, свързано е бездействието на водача да изпълни задължението си за подлагане на изследване пред контролните органи чрез техническо средство за установяване наличието на алкохол в издишания въздух и второто — за неизпълнение на задължението да се тества след покана за установяване употребата на наркотични вещества и техни аналози. Съдът е счел, че при заложената в закона алтернативност в способите за доказване на концентрацията на алкохол в кръвта и употребата на наркотични вещества или техни аналози отказът от приложение на който и да е от тях изпълва състава на административното нарушение. СРС е обосновал извод, че е налице пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка и за двете нарушения в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация.

Решението е правилно, подробно мотивирано и обосновано. Не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила при неговото постановяване, нито по приложението на материалния закон. Съдът е изяснил релевантната фактическа обстановка в пълен обем, с допустими по закон доказателствени средства. При установяването на фактите съдът не допуснал каквото и да било съществено процесуално нарушение. Обстоятелството, че разпитаният по делото свидетел сочи различен час от посочения в АУАН не разколебава по какъвто нито достоверността на неговите показания, нито на удостоверените с АУАН обстоятелства, които имат отношение към съставите на нарушенията, за които е ангажирана отговорността на С.. Преди всичко следва да се посочи, че не се разкрива съществена разлика в обстоятелствата, удостоверени от свидетеля и АУАН. Свидетелят е запомнил, че е

било късно през нощта. Осем месеца след датата на проверката е напълно нормално да има неточен спомен относно часа на проверката - дали е било около полунощ или към три часа след полунощ. Това, както се посочи по никакъв начин не разколебава достоверността на останалата част от показанията му, нито пък е обстоятелство, което следва да се изяснява допълнително.

На следващо място правилна е преценката на въззивния съд, че касаторът е осъществил от обективна страна съставите на две отделни нарушения по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, които са описани със всички свои елементи в наказателното постановление. Оплакванията в касационната жалба в тази връзка са очевидно неоснователни. В наказателното постановление двете нарушения са описани със всички свои елементи, разграничени са едно от друго и за С. не би следвало да възниква каквато и да било неяснота за какво е ангажирана отговорността му. Нарушение по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата се осъществява, когато лицето откаже по един от изброените в тази норма начини да се подложи на проверка за установяване на употребата на алкохол и/или наркотици. Използваният съюз „и/или“ означава, че водачът е длъжен да съдейства, когато компетентният орган поиска да го изпробва както само за употреба на алкохол, така и за употреба за наркотици, а също така и за употреба на двете. Независимо, че са уредени в една правна разпоредба и имат еднаква правна квалификация, двата отказа съставляват различни правонарушения, тъй като се осъществяват от две отделни деяния, всяко едно от които е самостоятелно основание за ангажиране на отговорността по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата. СРС правилно се е позовал на Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2021 г., според което, отказите по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата на водач за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 от Закона за административните нарушения и наказания.

В случая А. А. С. е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство алкотест „Дрегер 7510“ със сериен номер ARPM-0394 и след това е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Drug Test 5000 с фабричен номер ARKD-0049, т.е. налице са два отказа, като

всеки един от тях представлява отделно административно нарушение. Следователно, в конкретният случай е безспорно установено извършването на нарушение и на двете алтернативно предвидени хипотези на нормата на чл.174, ал.3 ЗДвП, за което правилно са наложени предвидените в закона наказания в абсолютен размер за всяко едно от тях.

По изложените съображения съдът приема, че наведените с жалбата касационни основания за нарушение на закона и съществено процесуално нарушение - по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, не са налице. Решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора претенцията на касатора за присъждане на разноси е неоснователна. С оглед надлежно заявеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по касация, касаторът следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ от АПК, Административен съд София-град, X.-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3643/08.08.2024г. постановено по АНД № 2669/2024г. на СРС, НО, 147 състав.

ОСЪЖДА А. А. С. да заплати на Началник група в СДВР- ОПП сумата от 80 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

